

PÅ HJEMVEG

Nr 26 – desember 2014 9. årgang

«I dag er det født dere en Frelser,
som er Messias, Herren ~ i Davids by.»

Julen 2014

Innhold

Mitt hjerte alltid vanker av H. A. Brorson (1732)	3
Forklaret for dine øyne av H.E. Nissen.....	4
Aremark – Julen 1904 av Jan Oskar Butterud.....	5
Hans barmhjertighet har ennå ikke ende av Carl Fredrik Wisløff.....	7
Englenes budskap av Martin Luther.....	9
Ludvig Hope av Inger Lise Mangelrød.....	12
En juleandakt av Bo Giertz	15
Forkynnelsens karakter av Olav Valen-Sendstad	16
Glimt fra Peru av Anne Margrethe Marca.....	17
Julegaven av Inger Lise Mangelrød.....	20
Guds veier.....	21

Evangelisk Luthersk Misjonslag

Misjonsorganisasjon grunnlagt høsten 2004 som er et åndelig hjem og et arbeidslag for kristne venner som ønsker å utbre Bibelens budskap i Norge og på misjonsmarken. Organisasjonen har arbeid i Norge og Peru.

Arbeidet grunnes på Den Hellige Skrift, forstått og brukt i lys av Bibelens eget Kristusvitnesbyrd og nedfelt i den evangelisk-lutherske trosbekjennelse og den rosenianske tradisjon. Misjonslaget ønsker å vandre på de gamle stier, slik at det evige frelsesord, gitt oss i Bibelen, om Jesus Kristus og ham korsfestet, må være sentrum og alfa og omega i Ordets utleggelse. Alle andre emner som Skriften og menneskelivet viser fram for oss, bør sees i lys av en sterk og klar forskynnelse av Ordet om korset.

Bladet sendes gratis til alle som sender oss navn og adresse

Formann:

Svein Mangelrød, Farrisvn 1367, 3282 Kvelde
Tlf: 33112047/ 47022594, formann@misjonslaget.no

Kasserer:

Bjørge Løvås, Vragesv. 85, 4625 Flekkerøy
Tlf: 38100526/ 90973599, kasserer@misjonslaget.no

ELMs hovedkonto: 1638.21.01514

Gaver øremerket Peru: 3000.13.23454

Gaver øremerket Barnehjemmet Celsos minne:
1503.11.21849

Misjonssekretær

Jon Espeland, Svartfjell 24, 4625 Flekkerøy
Tlf: 3810061/ 41304882, misjsekr@misjonslaget.no

På Hjemveg

Ansvarlig for bladet:

Redaksjonsnemda ved redaktør Jon Espeland
paahjemveg@misjonslaget.no

Mitt hjerte alltid vanker

av H. A. Brorson (1732)

Mitt hjerte alltid vanker i Jesu føderom,
der samles mine tanker som i en hovedsum.
Der er min lengsel hjemme,
der har min tro sin skatt;
jeg kan deg aldri glemme,
velsignet julenatt!

Den mørke stall skal være mitt hjertes frydeslott,
der kan jeg daglig lære å glemme verdens spott.
Der kan med takk jeg finne
hvor min ros består,
når Jesu krybbes minne
meg rett til hjerte går.

Men under uten like, hvor kan jeg vel forstå
at Gud av himmerike i stallen ligge må!
At himlens fryd og ære,
det levende Guds ord,
skal så foraktet være
på denne arme jord!

Hvi skulle herresale ei smykket for deg stå?
Du hadde å befale alt hva du pekte på.
Hvi lot du deg ei svøpe
i lyset som et bånd,
og jordens konger løpe
å kysse på din hånd

Hvi lot du ei utspenne en himmel til ditt telt
og stjernefakler brenne, å store himmelhelt?
Hvi lot du frem ei lyne
en mektig englevakt,
som deg i silkedyne
så prektig burde lagt?

En spurv har dog sitt rede og sikre hvilebo,
en svale må ei bede om nattely og ro,
en løve vet sin hule
hvor den kan hvile få
skal da min Gud seg skjule
i andres stall og strå?

Akk, kom, jeg opp vil lukke mitt hjerte og mitt
sinn
og full av lengsel sukke: Kom, Jesus, dog herinn!
Det er ei fremmed bolig,
du har den selv jo kjøpt,
så skal du blive trolig
her i mitt hjerte svøpt.

Jeg gjerne palmegrene vil om din krybbe strø,
for deg, for deg alene jeg leve vil og dø.
Kom, la min sjel dog finne
sin rette gledes stund,
at du er født herinne
i hjertets dype grunn!

Velsignet God Jul til alle!

Innsendt av Trond Sørensen.

Forklaret for dine øyne

av H.E. Nissen

Og han ble forklaret for deres øyne

Matt 17,2

Jesus hadde tatt tre av vennene sine med seg. Alene var de gått opp på fjellet. Under den tunge vandringen hadde de kanskje undret seg over ham. Hvorfor hadde han skilt dem ut fra de andre? Hvorfor hadde han ikke valgt en lettere vei? Hva ville han?

Også i ditt liv er det tider da du spør slik. Du forstår ikke. Han har tatt deg ut alene, og hans vei synes underlig.

Har du tenkt på at Jesus kanskje kan ha samme hensikt med deg som han hadde med de tre disiplene sine?

Han vil at du skal se ham forklaret for dine øyne.

Disiplene hadde vandret sammen med ham gjennom lang tid. De hadde lyttet til hans ord, og mange undere hadde de sett ham gjøre. Vi spør: Hvem har kjent Jesus bedre enn de?

Men Jesus ser til hjertene, og han visste at vennene hans trengte til å se ham i hans herlighet.

Også ditt hjerte er kjent av ham. Han vil føre deg inn i et dypere kjennskap til seg selv.

Disiplene så Jesus sammen med

Moses og Elias. De så ham i den store sammenhengen. Han var den profeten Gud hadde lovet ved Moses. Og som Elias fór til himmelen, skulle han også gjøre det.

Du er kjent og utvalgt før verden ble skapt. Det er én som kan finne sammenheng i ditt liv. Han ser alle ting i langt større perspektiv enn du gjør. Og hans mål er dypest sett å bli forherliget for ditt hjerte.

Det var det som skjedde med disiplene. Til sist så de ingen uten Jesus alene.

Gud fører deg gjennom livet på en slik måte at all annen herlighet mister sin glans. Du blir klar over at all jordisk herlighet er som gress og blomster. Henrivende nok, men en dag visner de og forgår.

Slik er det også med ditt livs blomster. Til sist står Jesus der alene. Da kommer han til deg, og du ser ham forklaret for dine øyne. På samme måten skal du se ham i evigheten. Da skal du fryde deg og undres, og ingen skal ta gleden fra deg.

*Utdrag fra andaktsboken «Ett er nødvendig»
23. september.*

Aremark – Julen 1904

av Jan Oskar Butterud

Det var stjerneklart og kaldt da Christian Hallesby gikk ut til stallen. Det knirket under føttene. Kulda slo mot ansiktet. Godt at hans salige Lina hadde strikket gode gensere som han kunne trekke godt over nesen! Han ville ta den raskeste hesten.

– Jeg liker å kjøre fort, jeg, tenkte Christian, mens han spente for hesten.

Ole kommer med Bibelen og preka under armen. Han satte seg godt under teppene som faren hadde lagt på sleden.

– Bre godt omkring deg Ole, sa faren.

– Ja, det er kaldt i dag. Sannelig godt at vi har nok saueskinn og tepper.

– Brett den godt om deg. Husk at du er brystsyk.

– Jeg har jo vært frisk lenge nå.

– Herren har hørt min bønn, sa faren, og tenkte på den avtalen han gjorde med sønnen i sommer. Ole hadde blitt vraket av legene på sesjonen. I stedet ville de sende gutten på sanatorium. Da sa han til Ole:

– Om du vil fortsette i det vekkelsesarbeidet som Gud har lagt foran oss, i stedet for å dra på sanatorium, skal jeg be innstendig for deg.

Og nå er gutten frisk. Helbredet av Jesus.

– Takk for det, sukket faren, og hyppa

på hesten så den travet i den farten han ønsket. Godt at alle grinder er åpne om vinteren! – Hypp, Svarten, det er jul!

Bjellene dingler, linge-ling-dinge-lingeling, snøen dekker trærne som bukker og ønsker god jul, og stjernene vinker og minner om Betlehemstjernen som varslet at nå er barnet født.

– Framme! Så fort har det neppe gått før.

– Her blir det vel så varmt at jeg like godt kan henge av meg alle ytterklærne, tenkte Ole da han sto i entreen. Han gikk inn i stuen i bare skjorten, og siktet mot kommoden, der han kunne stå og predike. Der er det langt fra etasjeovnen. Her er jo luften alt tett av varme.

Og verten ønska bygdefolket velkommen, og særlig den unge Ole. Han fortsatte:

– Herren har i sin nåde latt en vekkelse komme over oss. Den ser ut til å bre seg. Det er jo ikke en som går uberørt i disse dager. La oss begynne med å be for de vakte som ikke kommer og hører. [...] Skal vi så syng den første juledags salme som står på nummer 76: «Fra himmelen kom en engel klar.» Så gir vi ordet til Ole.

– Mange takk. Skal begynne med å lese Lukas 2,1-14 [...]

> >

– At et barn kan sette himmel og jord i slik bevegelse! Men så var det også et underbarn. Ja, her er under over under. Det største på vår jord: Gud blir et menneske, født som et barn, for å leve vårt liv og dø vår død, for å redde den slekt som ellers gikk evig fortapt. ... Det er underlig at ikke julens sang jubler i vårt hjerte og høres på våre lepper året rund. Du lille barn, la meg få se deg. Jeg blir ikke trett av å se deg. Du forteller meg om en kjærlighet til syndere, som gjør mitt hjerte så usigelig godt. Du lille barn, når jeg ser deg i din fattigdom og ringhet, da ser jeg hva det har kostet å være synderes frelser. I en krybbe ble du født, på et kors døde du. La meg få takke deg. Hør min spede jubel.

I denne søte juletid,
vil vi oss rett fornøye.

Skal vi synge den. Nummer 78.

Christian falt i tanker: – Det er dette Ole har undret seg over i sitt lønnkammer i jula. Han har kommet ned fra sitt værelse

med en lykksalig fred over seg. Han har grunnet på han som ble født i en stall, og reddet menneskene fra en evig fortapelse. Faren blir med på det siste verset:

Halleluja! Vor strid er endt;
hvem ville mere klage
hvem ville mere gå anspent,
i disse frydedage?
Syng høyt i sky Guds folk:
Halleluja, nu har jeg nok, den fryd har
ingen like!
Guds sønn er min,
jeg vil herfra med ham til himmelrike.

Det kjører en slede i de sene kveldstimer,
og Betlehemstjernen lyser de to lykksalige
sjeler hjem.

Kilder:

Dag Kullerud: Ole Hallesby

Sverre Norborg: Vekkeren fra Aremark

Ole Hallesby: Synd og Naade

Hans barmhjertighet har ennå ikke ende

av Carl Fredrik Wisløff

Dette vil jeg ta meg til hjerte, derfor vil jeg håpe: Herrens miskunnhet er det at det ikke er forbi med oss; for hans barmhjertighet har ennå ikke ende. Den er ny hver morgen, din trofasthet er stor. Herren er min del, sier min sjel, derfor håper jeg på ham. Herren er god mot dem som bier etter ham, mot den sjel som søker ham. Det er godt at en bier i stillhet etter Herrens frelse. Klages. 3,21-26.

Det var mange store og sterke ord på en gang. Herrens miskunnhet er det at det ikke er forbi med oss, for hans barmhjertighet har ennå ikke ende. – Spørsmålet er bare om vi makter å forbinde noe konkret med det. La oss forsøke.

Den aktuelle situasjonen akkurat i dag (andakt på nyttårsaften 1970) skulle gi oss god bakgrunn for å høre akkurat dette bibelordet med utbytte. Det er siste dagen i det gamle året. Vi skal snart skrive 1971. Nå er det ikke alle som opplever årsskiftet like sterkt rent følelsesmessig. Men de fleste av oss synes nå det er en merkelig stund når vi går inn i et nytt år. Og vi bør saktens føle det slik.

For tiden stanser ikke, vi blir eldre. For de yngste er det spennende, for de eldre er det vemodig. Men tiden går ubønnhørlig videre.

Kanskje har en opplevet særlig store

gleder i året som gikk. Eller kanskje en stor sorg, et tungt tap. Mange tanker melder seg. Jo, årsskiftet er en merkelig stund.

Nå kommer bibelordet og vil hjelpe oss til å se årsskiftet under en bestemt synsvinkel. Den kristne troserfaring gjennom tidene har formet uttrykket «nådetiden». Tiden som vi opplever er – når en forstår det rett – «nådetiden». Hva betyr det?

Det betyr for det første at selve livet er en gave fra Gud. Det er ikke en ren slump at vi er blitt til, livet er ikke et resultat av et tilfeldig spill av krefter i tilværet. Bak alt sammen står en Skaper, som har gitt oss livet.

Tiden er «nådetiden» – det betyr for det andre at livet byr oss en uendelig stor og rik mulighet – men også en stor risiko. Vi har fått livet for at vi skulle kunne finne Gud. Lykkes det, så er livets mening nådd. Lykkes det ikke, så er til syvende og sist alt tapt.

Tiden går så fort, det merker vi ved årsskiftet. La oss minne oss selv om at det er nådetiden som går. Mens vi har livet, har vi muligheten for å søke og finne Gud. Stundom kommer han særlig nær til den enkelte. Da sier Bibelen: Søk Herren mens han finnes, kall på ham den stund han er nær!

Es. 55,6.

> >

Om det sier en gammel salmestrofe:

*Guds miskunnhet har unnet
meg liv og sjel og sans.
Men har meg selv han vunnet,
så hjertet det ble hans?
Og fulgte jeg ham efter
som bød å elske hver.
Og bruktes mine krefter
til gagn for næsten her ?
(RL 151, 3)*

I dette lys skulle vi se årsskiftet.

Tiden vi har er nådetiden. Den byr oss så uendelig stor en mulighet: Å finne Gud og bli hans barn for Jesu skyld. Men den rommer også så stor en risiko: Å miste alt det Gud har kalt oss til i en evighet borte fra Ham. I regnskapsstunden for hans ansikt kommer jeg til kort. Da forstår jeg hva synd er, og hva livets risiko er.

Tiden vi har er nådens tid. Og hva er Guds nåde egentlig. Vi taler om Guds kjærlighet, men hva mener vi egentlig når vi taler slik?

Bibelen taler klart og tydelig om den saken. Dette er kjærligheten, sier apostelen Johannes, at Gud har elsket oss og sendt sin Sønn til soning for våre synder. 1. Joh. 4,10. Ja, så har Gud elsket verden – dvs. deg og meg og alle andre som han har gitt nådetidens kall og mulighet – at han ga sin Sønn den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha et evig liv. Joh. 3,16.

Til omvendelse og tro kaller han oss – kaller han enhver. Med dette kall skal vi få lov til å gå fra det gamle året og inn i det nye.

Englenes budskap

av Martin Luther

Fra utlegningen av Luk 2, 1-14

Ære være Gud i det høyeste, og fred på jorden, i mennesker Guds velbehag (vers 14).

Tre ting nevnes her: ære, fred og velbehag eller godvilje. De gir Gud ære, jorden fred og menneskene velbehag. Godvilje eller velbehag kunne forstås om Guds gode vilje eller det velbehag han har i menneskene for Kristi skyld. Men vi lar det gå på den gode vilje som menneskene har på grunn av denne fødsel, slik det fremgår av ordene, som lyder så: "anthropis eudokia" (gresk), "hominibus beneplacitum" (latinsk).

Det første er Guds ære. Der må også vi begynne, for at Gud i alle ting skal få pris og ære, han som gjør og gir og har alle ting, så ingen tilskriver seg selv noe eller gjør noe for egen regning. Æren tilkommer nemlig ingen annen enn Gud alene. Den kan ikke deles, og ingen kan ha den sammen med ham. Adam stjal æren, fristet av den onde ånd, og tok den for seg selv, så alle mennesker av den grunn er i unåde sammen med ham. Dette er ennå så dypt rotfestet i alle mennesker at ingen last sitter dypere i dem enn æresyken. Alle vil være noe og kunne noe, og enhver synes godt om seg selv. Derav kommer all elendighet, ufred og krig på jorden.

Kristus har gitt Gud æren tilbake derved at han lærte oss hvordan alt vårt eget bare gir oss vrede og unåde hos Gud. Vi kan ikke på noen måte rose oss eller synes godt om oss selv. Som i den største fare og skam må vi frykte og skamme oss over at vår ære og selvtilfredshet blir styrtet til jorden og blir helt tilintetgjort. Men vi kan glede oss over at vi på den måten blir kvitt den, så vi kan finnes i Kristus og bevares i ham, som det er sagt.

Det andre er fred på jorden. Hvor Gud ikke æres, må det være ufred, som Salomo sier (i Ord 13,10): "Inter superbos, blant de hovmodige, er det alltid strid". På den annen side vil det være fred hvor Guds ære rår. Hvorfor skulle menneskene strides når de vet at ingen ting er deres eget, men at alt hva de er, har og kan, er Guds? Da lar de ham råde og nøyer seg med at de har en nådig Gud. Den som vet at alt hans eget ikke gjelder noe for Gud, han akter heller ikke mye på seg selv, men retter tanken mot noe annet som betyr noe for Gud, nemlig Kristus.

Derav følger at hvor det er sanne kristne, der kan det ikke være kiv, strid og ufred mellom dem. Som det forkynnes i Jes 11,9: "De skal ikke drepe eller skade hverandre på mitt hellige fjell" – det vil si i kristenheten. > >

Og så følger årsaken til dette: "For jorden er full av kjennskap til Gud". Det vil si, fordi de kjenner Gud, og vet at alt er hans og vårt eget ingen ting, så kan de vel holde fred med hverandre. Den samme Jesaja sier i kap 2, vers 4: "De skal smi sine sverd om til plogskjær og spydene til vingårdskniver. Folk skal ikke mer løfte sverd mot hverandre og ikke øve seg opp til krig". Derfor kalles vår Herre Kristus fredsfyrste. Dette er antydning ved kong Salomos navn, som på vårt språk betyr "fredrik". Meningen er at han gir oss indre fred med Gud i vår samvittighet ved troen som bygger på ham, og ytre fred med menneskene i liv ogandel ved kjærligheten, og således blir det ved ham fred overalt på jorden.

Det tredje er menneskenes godvilje. Her er det ikke tale om den gode vilje som gjør gode gjerninger, men om det villige og fredelige hjerte som er tilfreds med alt som hender, enten det er godt eller ondt. For englene visste vel at den fred de synger om, ikke når lengre enn til dem som virkelig tror på Kristus; og de har visselig fred med hverandre. Men verden og djevelen har ingen ro og lar heller ikke menneskene være i fred, men forfølge dem like til døden, som Kristus sier i Joh 16,33: "I meg skal dere ha fred; men i verden vil dere ha trengsel". Derfor var det ikke nok for englene å synge om fred på jorden, men også om menneskenes velbehag, at de er tilfreds med alt, lover og takker Gud og synes det er rett og godt slik Gud handler og lar det skje med

dem. De murrer ikke, men finner seg rolig og villig i Guds vilje; ja, for de vet at det er Gud som gjør og utretter alt, han som de ved Kristus i troen har fått som sin nådige far; derfor roser og gleder de seg når de blir forfulgt. Det er som Paulus sier i Rom 5,3: "Vi priser oss lykkelige i forfølgelser". De synes at alt som møter dem, er det beste, på grunn av det overveldende glade sinn som de har i Kristus.

Se, en slik godvilje og tilfredshet og slikt velbehag i alle ting, enten det er godt eller ondt, det er det englene sikter til her i sin sang. For når den gode vilje mangler, da blir det ikke lenger fred. Da tar en også alt i verste mening, gjør alltid det onde større enn det er, og fordobler ulykken. Derfor liker de ikke det som Gud gjør med dem, og vil ha det annerledes. Så skjer da det som står i Sal 17 (Sal 18,26-27): "Herre Gud, for dem som holder alt for utvalgt, gjør du også det som er utvalgt". (Det vil si, den som er tilfreds med alle ting, lar du finne behag hos deg og alle). "Men mot de vrang gjør du deg også vrang". Likesom han ikke er tilfreds med deg og det du gjør og utretter, slik behager han heller ikke deg og alle dine.

Om den gode vilje sier Paulus i 1Kor 3 (Rom15,2; 1Kor 9,22): "Legg vinn på å være alle til behag, likesom jeg er til behag for alle". Hvordan skjer det? Når du holder alt for godt og behagelig, behager du på din side alle. Det er en kort og god regel: Vil du ikke være til behag for noen, så skal du ikke ha behag i noen. Vil du være til behag for alle og enhver, skal du ha behag i alle, så sant du da ikke av den grunn fornekter Guds ord; for da opphører alt behag og mishag.

Men alt en kan la være å bry seg om uten å fornekte Guds ord, det skal du la fare, for at du kan være til behag for alle. Synes du bare at det er godt for Gud, så har du den gode vilje som englene synger om.

Av denne sangen kan vi lære hva slags skapninger englene er. La det fare, alt som den naturlige teologis mestere drømmer om dem! Her er de beskrevet på en slik måte at det ikke kan gjøres bedre, slik at en også kan forstå deres hjerte og tanker. For det første: Ved at de med glede synger til Guds ære, viser de at de er fylt av lys og ild. De skjønner at alle ting hører Gud alene til, og gjør ikke selv krav på noe. Med brennende sinn gir de æren bare til ham som den tilkommer. Derfor, som du ville tenke om et ydmykt, rent og lydig hjerte som priser Gud og gleder seg i ham, slik skal du tenke om englene. Det er den første grunn til at de kan tjene Gud.

Den andre er deres kjærlighet til oss, slik vi også har lært at vi skal vise den. Her ser du hvor velvillige og gode venner de er for oss, siden de ikke unner oss mindre enn seg selv, og gleder seg like mye over vår frelse som over sin egen. Ja, i denne sangen gir de oss virkelig en trøsterik oppmuntring til å vente oss det beste fra dem som fra de beste venner. Se, det er ikke rett å forstå englene etter deres vesen, som naturlige teologiske mestre sysler med til ingen nytte, men etter deres innerste hjerte, sjel og sinn. Jeg vet jo ikke *hva* de er; men hva deres høyeste ønske og deres stadige gjerning er, det skjønner en ved å se dem inn i hjertet.

Ludvig Hope

av Inger Lise Mangelrød

Da Ludvig Hope døde den 26. oktober 1955, var det mange som ville sette ord på hva han hadde betydd for kristenlivet i Norge gjennom flere tiår.

Ole Hallesby skrev om Ludvig Hope i Utsyn 7. november 1955:

«Vi må si som David: En høvding er fallen i Israel.

Siden Hans Nielsen Hauge har vi sikkert ikke hatt en slik lekmannshøvding i Norge...

I mer enn femti år har han stått om den selvskrevne leder for det radikale lekmannsarbeid. Han har reist rogramsakene, han har staket opp vegene, han har sagt det myndige ord i de kritiske øyeblikk og samlet de

mange meninger til enig handling.

Og så hans arbeid for *misjonen*! Det er visst ingen enkel mann i Norge som har betydd mer for misjonen enn Hope... Og det er ikke bare Misjonssambandet som har nytt godt av hans mektige arbeid. All misjon i Norge har høstet der Hope sådde...

Men sin største innsats gjorde Hope i sin forkynnelse. Jeg kjenner ingen predikant i vårt slektledd som har overgått Hopes enkle, myndige og lødige forkynnelse av det fulltonende evangelium om synd og nåde. Den vil aldri bli glemt i Norge, **for vi har hans bøker...**»

I det følgende vil vi se på fire av Hopes bøker, og ganske kort se på situasjonen og tankene som ligger bak bøkene.

«...Men er Jesu Kristi kyrkje eit *ånds-samfunn*, er me alle eitt i Kristus, då er det ikkje spursmål om ein menneskeleg kyrkjeorganisasjon, ei statskyrkja, ei folkekyrkja, eit selskap for indre eller ytre misjon, for ingenting av alt dette er Jesu Kristi kyrkja. Kor er so kyrkja? Ho er alle stader der det er omvende menneske. Noko av den sanne kyrkja er i statskyrkja, fordi det er truande menneske der ogso. Noko er i frikyrkjene, noko i dei ymse misjonsorganisasjonar, og noko andre stader her og der i verda.

Men so spør folk på nytt: Kva er då dette som me plar kalla for kyrkja då?

Det er eit stillas me står på mens me held på å byggja Jesu Kristi kyrkja.

Om so stillaset skulle siga i grus ein dag, som det forresten kjem til å gjera, so står Jesu Kristi kyrkja like godt for det. Ho «står om enn tårnene faller.»

Og ein dag om ikkje lenge står Jesu Kristi kyrkja ferdigbygd. Men då finst det heller ikkje meir eit einaste stillas...»

Slik uttrykte Hope sine tanker om «Kyrkja og lekmannsarbeidet» ved et stort lekmannsmøte i Bergen i 1932. Han utdyper vidare synet sitt på dette forholdet i boka **Kyrkja og Guds folk**, som er det største og mest interessante av alle Hopes skrifter om kirkespørsmål.

Han ga også ut *en huspostill*, med prekenar over tekster fra kirkens teksttrekker. Han hadde stor respekt for de menn som hadde satt sammen teksttrekkene, for dette ga ikke bare anledning til å tolke grunntrekkene i kristentroen, men også til å kaste lys over grunnforholdene i det rent menneskelige liv. Han har hatt dette for øye da han utarbeidet søndagsprekenene i **Mot målet**. Vi tar med et lite utdrag fra en av talene som har overskriften Trua krev:

«Å gå til Kristus og gi seg til han, å opna hjarta for han og sanna si synd, det er å tru, det er tru fra vår sida, det er den sida av trua som me har ansvar for. Men *livsgneisten* i trua, det som *gjer at Kristus vert tolka for hjarta so syndaren vert fødd av Gud, det er eit verk av Guds ånd*.

I overgangen frå død til liv må Guds ånd gripa inn ogso når det gjeld trua. Her er trua på Kristus i botn og grunn ulik all anna tru. Om då ikkje dette hender at Gud grip inn, so rekk eit menneskje aldri lenger enn til ei forstandstru. Det skulle alle kristne vera

einige om, ikkje berre fordi det er sant i seg sjølv, men fordi det er noe alle kristne har opplevd.

«Det vart oss unt å tru.» Fil. 1,29
Soleis er trua ogso ei gáva frå Gud.»

Dette dobbelte drag ved den frelsende tro la Hope stor vekt på. Han hadde vunnet fram til dette synet etter mye tenkning og bibelgranskning. Og livet hadde lært han mye. Da han var ung, måtte han stride på to fronter her. Det fantes store forkynnere, som f.eks. P.G.Sand, som sa at en skulle tro på Kristus med «hverdagstro.» Med dette mente han at den frelsende tro var akkurat samme tro som en brukte i hverdagslivet, stilt overfor de mange små og store oppgaver som livet la framfor en.

På den andre siden sto en flokk som bygde på gammel haugiansk tradisjon, og de mente at troen var fullt og helt Guds verk. Disse sto ikke bare imot Sand, men fant ut at også Hope var en falsk profet. Den troen han forkynte var «en tagen tro», ikke en gave fra Gud.

Men Hope ga aldri opp det synet at den *levende* troen på Kristus har en dobbel karakter. Fra en side sett er den Guds gave. Det viser både Bibelen og livet oss. Men fra en annen side er troen vårt verk, for vi må komme til Jesus; vi må si ja til han. Dersom en tar dette bort, så tar en *ansvaret* fra et menneske, og da vil det gå galt, mente han.

Ludvig Hope var i nesten en mannsalder lærer ved bibelskolen på Fjellhaug. Boka hans **I desse siste dagar** er bygd opp over foredrag han holdt ved skolen. Han sier selv i forordet at han har gått en mellomvei mellom den vanlige

> >

oppbyggelsesforkynnelsen og en eksegetisk tolkning av ordet. Han vil ta fram de store grunntankene i dette mektige gudsordet, og da med det samme få bære fram noe av den sunne lære som trengs så sårt i vår tid. Hebreerbrevet er temaet i denne boken, men han drar også inn tanker og ord fra andre bøker i Bibelen. Målet var å få fram «den sunne lære», det vil si kristenlære etter evangelisk-luthersk syn.

Mot slutten av 1920-årene begynte Hope arbeidet med en andaktsbok. Høsten 1930 kom boka ut, og den bar navnet **Eit ord i dag**. Ingen av Hopes bøker har nådd så vidt ut som denne. Den er brukt i tusenvis av hjem, og bærer fram grunnsannhetene i kristendommen i knapp og klar form. Den har vært til hjelp og daglig fornyelse for så mange gjennom generasjoner. Vi vil avslutte denne artikkelen med glimt fra Ludvig Hopes rike liv som forkynner, lærer og forfatter med andakten for første juledag fra denne lille boka som har vært til så stor velsignelse:

I dag er det fødd dykk ein frelsar i Davids by, han er Kristus, Herren!

Av Ludvig Hope.

Som slag ifrå joleklokkene syng ut over dalar og strender kvar jol, so lyder ordet frå ætt til ætt om *Frelsaren* som vart fødd. Me treng ein Frelsar. Me er i naud. Satan, syndi og døden fann oss og slo oss til jordi. Ingen kan meir reisa seg av egen makt.

«Vår nød er stor, i dødens natt vi bor.»

Men han som måtte låsa porten for oss til livsens land, han lova å finna utveg til å opna han att. Det er uråd for oss å forstå det, men Bibelen fortel at alt før verdi vart grunnlagd, hadde Gud ordna med hjelpi. Og

då tida var der, kom han sjølv til jordi og vart vår frelsar. Han som alle ting er skapt ved, han ligg sjølv i stall og på strå, for å gjere oss rike med sin fattigdom. No reknar ikkje Gud med oss lenger, no reknar han med han som sa: «krev av meg!» Han har stige inn i vår ætt, som menneskje millom menneskje, som den andre Adam, so han kan ta bort det vonde den første gav oss i arv.

I gleda over det som no timast oss menneskje, syng englar og himmelherar lovsongstonar upp til Gud, og frelsbodet ned til jord. Kom då og syng med, alle som har hjarta, munn og mæle, og lat oss tilbe han som kom og ville frelsa oss fortapte!

Guds store under!

Vi har hans engler hyst.

Krist hos oss blunder,

Guds fred på jord er lyst!

Ja, la kun høres

Guds barns halleluja,

la strengen røres

for Krist i Davids stad!

Nu skal vi føres med ham til himlen glad!

(Sangboken nr. 631)

(Fra andaktsboka Eit ord i dag.)

Ludvig Hope har vært en veiviser til himmelen for så mange. Vi er takknemlige for at det fortsatt er mulig å høre hans stemme gjennom bøkene han skrev, og for at han gjennom dette også i dag viser Jesus som eneste vei til frelse og evig liv.

Kilde:

Oscar Handeland: Ludvig Hope. Lunde forlag, 1955.

En juleandakt

Av Bo Giertz

Bo Giertz ble født 31. august 1905. Far i familien var ateist, og mor var agnostiker. Av denne årsak var det ingen selvfølge at den gutten skulle døpes. Faren var skeptisk til slike kirkelige "påfunn".

En dag tok moren imidlertid lille Bo med seg til prestekontoret i Uppsala, hvor han ble døpt. Dette skjedde på formiddagen 3. november 1905. Dermed var Bo Giertz tatt opp i den kristne forsamling, og grunnen var lagt for hans framtidige gjerning som en av den svenske kirkes største ledere og forkynnere. Han fikk et langt og innholdsrikt liv, og veien gikk fra å være ateist i ungdommen til å bli en biskop som sto på Guds Ords grunn, både i møte med statsmakten og den sekulariserte folkeopinionen.

Bo Giertz har skrevet en rekke bøker. Her vil vi gjengi et andaktsstykke for julaften fra andaktsboka "Å tro på Kristus.":

Et barn er oss født, en sønn er oss gitt, og herredømmet er lagt på hans skuldre. Es.9:6.

Dette skulle være tegnet, – tegnet på det uhørte; at Messias var født. At Gud hadde grepet inn. At det her ventet en stor glede som skulle gjelde alt folket. En glede som fikk alle himlens engler til å juble.

Et underlig tegn! Et nyfødt barn i en krybbe. Et hjemløst lite barn som ble født i en stall. Dette var Guds gave til de mennesker han hadde velbehag i.

En sønn ble oss gitt. Gud gav oss sin egen sønn. Han ble født som et hjelpeløst

menneskebarn, en kald vinternatt, i en av de stallene der Betlehems bønder hadde sine dyr.

Og på hans skuldre skulle herredømmet hvile! Hvordan var det mulig?

En av de store kirkefedrene – Hieronymus – har gitt oss svaret i en liten barnlig og enkel fortelling:

"Så ofte jeg ser mot Betlehem", sier han, "har mitt hjerte en samtale med barnet Jesus.

Jeg sier: Herre Jesus, du skjelver. Du ligger så hardt og vondt for min salighets skyld.

Hvordan skal jeg kunne gjengjelde deg dette?

Da synes jeg det er som om barnet svarte:

Jeg vil ingenting ha, kjære Hieronymus. Hold deg bare i ro. Jeg kommer til å få det verre, i urtegården og på det hellige korset. Da

fortsetter jeg å tale: Kjære Kristusbarn, jeg må få gi deg noe. Jeg gir deg alle mine penger.

Barnet svarer: Jeg eier allerede himmel og jord. Pengene dine trenger jeg ikke. Gi dem

til de fattige, så vil jeg ta imot dem som om de var gitt til meg. Da fortsetter jeg: Kjære

Kristusbarn, det vil jeg gjerne gjøre, men

likevel må jeg få gi noe til deg selv! Ellers

sørger jeg meg til døde. Da sier barnet: Kjære

Hieronymus, ettersom du er så gavmild, skal jeg si deg hva du skal gi meg. Gi meg dine

synder. Gi meg din onde samvittighet og din

fortapelse. Jeg svarer: Hva skal du gjøre med

den? Kristus svarer meg: Jeg vil ta den på mine

skuldre. Det skal være min herlighet og mitt

herredømme. Jesaja har jo forutsagt at jeg skal

bære dine synder og ta dem bort. Da begynte

jeg å gråte og sa: Barn, kjære Kristusbarn, du

> >

rører mitt hjerte til tårer. Jeg trodde du ville ha noe godt av meg, og nå vil du bare ha det onde hos meg. Ta bort det som er mitt! Gi meg det som er ditt! Så blir jeg fri fra synden, og viss på det evige liv."

Slik er herredømmet som hviler på det barnets skuldre. Et tilgivelsens rike. En konge som døde for sitt folk. En Gud som forsoner hva hans barn har forbrutt.

Kjære Jesusbarn, nå vil jeg også få bøye kne her ved din krybbe. Jeg vet at jeg aldri kan takke deg nok. Jeg vet at jeg aldri kan takke

deg nok. Jeg vet at jeg ikke kan gi deg noe som kan være en verdig takk for det som du nå har gjort. Men fordi du vil ha det onde hos meg, så gir jeg deg alt, mitt liv og mitt hjerte, min fortid og min skyld, min framtid og min evighet. Jeg hadde ikke våget å komme, om ikke du hadde kommet til meg. Men nå er du her, og jeg vet at det er for min skyld. Derfor bøyer jeg kne her og takker deg, du Jesusbarn, du Fredsfyrste, du som heter Under, Rådgiver og veldig Gud. Amen.

Forkynnelsens karakter

av **Olav Valen-Sendstad**

Etter Olav Valen-Sendstads bok: «Fra troens slagmark» siteres her angående den vekt det er nødvendig å legge på forkynnelsen av evangeliet, dvs. at den uforskyldte nåde tilregnes uten aktivitet fra menneskets side.

«Det er klar sjelesørger-erfaring, at bare i samme grad som det ved mild, innbydende og kjærlig tale, lykkes å klargjøre at Jesu skyldbæring og fullkomne offer ble fullført for 2000 år siden etter Faderens vilje, og som en guddommelig gjerning uten deres medvirkning eller anmodning, og at det altså dreier seg om et fullkomment fritt og nådig tilbud om syndsforlatelse og en ny, tilregnet rettferdighet i Jesus Kristus – bare i samme grad er det mulig å tro det. Jo mer en sjelesørger altså renser ut av talen enhver mulighet for at der er noen plass

for synderens etiske, religiøse eller allmen-psykiske aktivitet, og jo mer han ved kjærlig tale overfor den nedtrykte sjel formår å fremstille det hele slik det frembyr seg, nemlig som ren, fri nåde og gave – desto mer mulig blir det for sjelen å tro. Og troen er i dette fall overhodet ikke noe som har etisk karakter, bare noe som har erkjennelses-karakter, nemlig et åndelig lys: Du blir elsket, skjønt du føler deg uverdig til å elskes, du blir tilgitt skjønt du aldri har fortjent det, du blir benådet til tross for at du ikke har noen rett til det, du blir regnet ren og rettferdig i Kristi rettferdighet, skjønt du i deg selv både føler deg uren og er uren. Du får alt for ingenting skjønt du strevet deg gjerne til døde for å gjøre alt rett og godt.»

Glimt fra Peru

av Anne Margrethe Marca

I Peru er det stadig ting som skjer på de forskjellige møteplassene våre. Det er litt opp og ned hvor mange som kommer. Det er stadig nye ansikter, og det er heldigvis også mange trofaste år etter år. En av de som har vært trofast i flere år, heter Samuel Guzmán. Han har bodd i Arequipa i flere år, men er opprinnelig fra et sted som heter Pillpinto, i Cuzco fylke. Han har gjennom 10 år vært trofast på møtene i Alto Selva Alegre, men i den siste tiden har han følt mer og mer på et kall til å reise til sine hjemtrakter med evangeliet. Dette har nå latt seg gjennomføre, og Samuel har flyttet til Pillpinto med sin familie. Han er ansatt som evangelist av ELM i Peru, men lønnen hans dekkes hovedsaklig av kollektene som kommer inn på møtene i de forskjellige kirkene våre. Han får bare en liten fast lønn av ELM i tillegg, på 600 kr i mnd. Vær med og be for virksomheten Samuel har startet opp! Han samler nå folk til møter, og ellers evangeliserer han på hjemplassen. Det kommer allerede rundt 10 personer på møtene. Et av parene som nylig har begynt på møtene, har nå et ønske om å gifte seg. I den forbindelse skal 10-12 personer fra Arequipa reise dit for å oppmuntre disse nye i troen, og for å være med i bryllupet deres. Per Olav Mangelrød skal være forlover for dem. De syntes det var fint å få en misjonær til å være forlover!

I Villa Ecológica feirer de nå den 30.

november at det er 2 år siden oppstarten med møtevirksomhet. I den forbindelse skal de ha et møte, og servere mat etterpå. Hver av medlemmene har fått en oppgave; de skal invitere med seg en person hver, som ikke pleier å komme på møtene der! Pastor og leder Ubaldo mener det ikke er en veldig vanskelig oppgave, spesielt siden det serveres mat. Og tanken da er selvfølgelig å få noen flere til å høre Guds Ord samtidig, og kanskje noen senere vil komme igjen... Det er 6 trofaste familier på møtene, samt en del som kommer av og til, så de regner med det vil bli en del folk den dagen.

Barnehjemmet vi startet opp i 2009, etter 3 byggeår, mye planlegging og mye bønn, skal nå ved utgangen av året avvikles som nettopp barnehjem. Det er flere grunner til det, hovedsaklig er det fordi barnehjemmet ikke fungerer på den måten man hadde ønsket det skulle gjøre. Tanken var å få inn noen barn, og la de bo der til de ble myndige, slik at man på den måten kunne være med å forme noen barn over lengre tid. Myndighetene i Peru forandret derimot sine lover, og gjorde det slik at barn ikke skal bo på barnehjem mer enn maks to år. Da skal de enten til familiemedlemmer, eller til adopsjon. Man kan si mye om hvordan dette er for barna, og om det er positivt eller negativt. Men konsekvensen ble uansett at det på barnehjemmet ble

> >

veldig «gjennomtrekk» av barn, der det kom mange barn som bare ble der en kort periode. Tilsammen har over 20 barn fått nyte godt av tilbudet på «Casa Celso». Vi kan være med å be for barna som har fått være der, at tiden de hadde der har fått sette spor, spesielt åndelig sett. Noen av barna var der både 2 og 3 år, og disse har fått med seg mye bagasje derfra. Per dags dato er det 4 gutter på barnehjemmet, disse skal til forskjellige steder. Fabricio skal hjem til sine foreldre til jul. Brødrene Juan og Fernando skal til et annet barnehjem i nærheten av Casa Celso. Den eldste er en rolig type som heter Alex og er 12 år. Han har hatt en turbulent fortid, og for å gjøre det mer stabilt for ham, har pastor Ubaldo og kona Juana sagt ja til å ta ham imot i sitt hjem. Det blir en type fosterhjemsordning, der tanken er at han blir hos dem til han er myndig. Ubaldo og Juana har 2 døtre på 24 og 17 år fra før. De ser på dette som en ny oppgave Herren har gitt

dem, og de er ydmyke for at det er en stor oppgave. De er spente på om Alex vil trives hos dem. Barnehjemmet vil etter nyttår huse førskolen, som til nå har hatt 2. etasje i kirken som lokale. Tanken er også å starte opp med å servere alle førskolebarna middag før de går hjem. Teresa og Adolfo, bestyrerne på barnehjemmet, vil ta oppgaven med dette. Det blir da andakt og kristen opplæring for barna samtidig, og også andakter med foreldrene når det blir foreldremøter. Det er mange av familiene som sliter økonomisk, og mange foreldre jobber mye. Det vil derfor være veldig kjærkomment med en slik hjelp. Der førskolen har vært til nå, vil det også bli et tilbud til barn om leksehjelp. På denne måten får vi en stor kontaktflate, og mange mennesker kan få høre evangeliet!

I sentrum har Martín Mamani Chambi som tidligere jobbet i radioen, begynt som med-pastor. Han letter dermed arbeidet for

Ubaldo, og med tiden vil han muligens ta over som pastor i sentrum. Raúl Paucara hadde en pause i arbeidet for oss, men nå er han igjen ansatt, i stillingen som ble ledig i radioarbeidet da Martín fikk andre arbeidsoppgaver.

Ungdomsforeningen hadde leir i slutten av september, i en frodig dal som heter Vitor. 26 ungdommer fant veien dit, og de hadde fine dager sammen, med både møter og sosialt samvær. Mest sannsynlig blir det tradisjonen tro, også en nyttårssamling for ungdommene, hvor de er sammen på nyttårsaften, og sover over til neste dag.

Det nærmer seg jul, også i Peru. Den kommersielle verden gjør sitt for å flytte fokuset til det materielle, der som her. Og i Peru feirer de jul annerledes enn oss i Norge. På julaften skal de ha julegudstjeneste i de forskjellige kirkene våre i Peru. Det har de i 17-18-tida. Etter møtet deles det ut varm kakao og en type frukt-julekake, til alle sammen. Barna får hver sin leke i gave, som er kjøpt inn for penger de i menigheten har samlet inn ved å ha forskjellige aktiviteter

i tiden før jul. Etter alt dette, drar familiene hver til sitt. Det er vanlig for de fleste å lage i stand et solid måltid på kvelden, som spises kl 20 og utover. De deler gjerne deretter noe fra Bibelen, og gir hverandre litt senere på kvelden noen få gaver. Det er ofte snakk om at hver person får 1 eller 2 gaver, de fleste i kirkene våre lever ikke i en slik overflod som det vi i Norge gjør. Når klokken nærmer seg 24, går alle opp på de flate takene på husene sine, eller ut på gaten. Kl 24 sendes det nemlig opp fyrverkeri over hele byen, og det er et spektakulært syn. Når klokken har passert 24, gir alle hverandre en god klem, og først da ønsker man hverandre god jul. Det er heller ikke vanlig i Peru å feire jul over mange dager, det er hovedsaklig feiring bare denne dagen, deretter går det meste tilbake til normalen. Så annerledes enn i Norge er feiringen ganske visst. Men felles har vi kristne over hele verden, at vi vil feire at Jesus kom til verden i menneskers skikkelse, for å bli oss lik. Slik kunne han dø som et menneske, for oss, og slik forlike oss med Gud. Ubaldo Marca vil på vegne av forsamlingen i Peru, hilse og ønske alle lesere en RIKTIG GOD JUL!

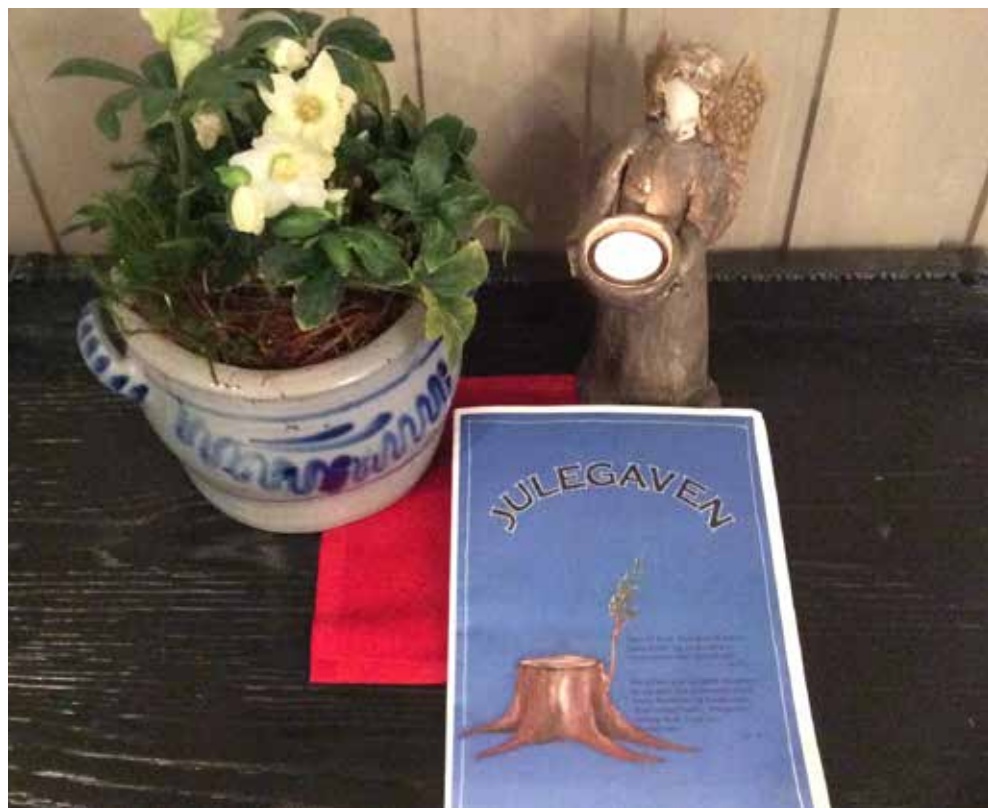

JULEGAVEN

av Inger Lise Mangelrød

For femten år siden var en ung, ivrig og idealistisk liten redaksjon i sving i et lite, rødmalt bryggerhus på gården Kvelde-rønningen i Vestfold. Det er novembermørke ute, men inne spraker det i granved i ovnen, – og stearinlysene brenner stille ned mens ivrige jentestemmer diskuterer og vurderer stoff til årets **Julegaven**. Det prøvesmages julekaker, – og i bakgrunnen spilles det julemusikk...

tre påfølgende år, fra 1998 til 2000, redigerte jentegjengen fra Kvelde juleheftet Julegaven. Som de skriver selv: "Blant lekser, heldagsprøver og Bibelskole ble Julegaven også dette året ferdig! Arbeidet med juleheftet har vært både interessant og lærerikt. Håpet vårt med Julegaven, var at det med sine små/store dikt og fortellinger kunne spre litt lys og varme rundt i hjemmene. Kanskje kunne det også være med å åpne øynene våre for den ekte

*julegleden, som englene sang om på markene:
Idag er det født dere en Frelser!"*

De seks gode venninene som brant for denne oppgaven var Irene Mangelrød, Heidi Langerud, Gunvor og Anne Margrethe Malerød, Marte og Kjersti Mangelrød.

Idag er fem av dem travle mødre med mange små å ha omsorg for. Men i Kjerstis hjem var det stor og dyp sorg da "våres egen mamma" uforståelig for oss alle ble hentet hjem til Jesus 22. august 2011. Hennes år på jorden ble ikke så mange som vi hadde trodd og håpet.

I denne utgaven av På hjemveg tar vi med et stykke Kjersti har skrevet i Julegaven i år 1999. Hun var da 17 år gammel. I Bibelen står det: "Lær oss å telle våre dager, at vi kan få visdom i hjertet."

Han som kjenner oss så vel, vet at ofte kan de gode tingene i livet ta fra oss evighetsperspektivet. Og livets oppgave kan være oppfylt, på tross av mange uoppfylte ønsker. Ingen av oss vet hvor mange eller få dagene våre er. Den eneste tryggheten vi har, er at den som har tatt imot Jesus har fått del i det som varer utover jordelivet: frelse og evig liv. Da kan vi med frimodighet si: I din hånd er mine tider! Og vite at den kjærlige, allmektige Gud alltid står ved sine løfter i evighetens lys. Måtte denne julen bli ditt "ja" til Julegaven Jesus. For første gang, eller på nytt igjen, – fordi du i livet hadde glemt hva Jesus vil gi deg.

Velsignet jul!

Guds veier

Skrevet i Julegaven 1999 av Kjersti Mangelrød

Julen ringes inn over hele Norges land. Ei kvinne sitter og lytter, og stirrer utover det hvite landskapet. Trekkene i ansiktet vitner om kamp, og sykdommen har heller ikke unnlatt å sette sine spor. Allikevel er det ikke dette som opptar tankene hennes. Hendene samles, og hodet bøyes lett. Leppene beveger seg stille: "Herre, du må frelse Eirik!" Hun hadde kjent seg så rar denne uka. Og hun hadde håpet han ville komme hjem til jul! Det hadde også vært meninga. Men så hadde det kommet noe i veien, og han måtte bli. Med velkjente hender blar hun i den slitte Bibelen. Hun ville så gjerne gi han et bibelvers! Med

ett stanser øynene for noe. Hun griper pennen og skriver.

Et brev slippes ned gjennom brevsprekka. Eirik kikker så vidt opp, før han med raske fingre skriver videre. Han hadde fort lært at det lønte seg å skrive rett etter et oppdrag; mens inspirasjonen rundt tema var på topp. Det var også disse stykkene han fikk mest ros for.

Døra gikk opp med en rask bevegelse. Denne gangen trengte han ikke en gang kikke opp for å se hvem som kom. Ingen andre enn

> >

avisredaktøren gikk inn til ham på denne måten. Han bøyde seg ned med en likegyldig bevegelse, fisket brevet opp fra gulvet og slang det på Eiriks skrivebord.

"Nå, hvordan går det? Travelt, hva?" Eirik nikket tålmodig på hodet. Som vanlig fikk han ikke inn et ord før sjefens endeløse ordstrøm stanset. "Jeg har et oppdrag midt i blinken for deg!" Eirik kikket opp fra det han holdt på med. Et glimt av interesse viste seg i øynene hans. Sjefen fortsatte skravlende: "Du må være der i løpet av et kvarter!"

I det Eirik skal gå ut av kontoret, ringer telefonen. To skritt tilbake, og han løfter av røret. Telefon fra Norge! Han blir lenge stille....

Halvt i ørske slår Eirik nummeret til sjefens kontor: "Det er umulig for meg å dekke den konferansen." En kort diskusjon, og saken er avgjort. Eirik synker framover skrivebordet med hodet i hendene. Det kunne ikke være sant! Mor borte... Hun sitter selvfølgelig fortsatt ved bordet med strikketøyet sitt! Eirik kan så tydelig se henne for seg. Et annet bilde stiger mer og mer fram for han: Mors foldede hender over en slitt Bibel. Som i en drøm hører han henne si: ...bevar Eirik hos deg... slik han har hørt henne be fra barnsbein av. På ny stiger et bilde fram: Han ser seg selv komme hjem fra fest en lørdagskveld. Gangen er noe ustø. Han forsøker stille å snike seg opp trappa. Da ser han mors blick fra stua. Ikke et anklagende blick. Nei, men et sårt, bedrøvet uttrykk, som gjorde enda mer inntrykk. Ikke så lenge etter denne episoden hadde han tatt farvel med hjemmet. Turen hadde først gått til Oslo, senere til USA, hvor

han studerte journalistikk. Jo, trangten etter et spennende og utfordrende liv hadde virkelig fått slå rot i ham.

Brevet som fortsatt ligger uåpnet på skrivebordet, slippes raskt ned i brystlomma. Ei veske med det mest nødvendige i pakkes i en fart.

Eirik stirrer fraværende ut av flyvinduet. Under seg ser han hjemlandet stige fram fra tåken. En vemodig følelse siger innover han. Så mye han har forlatt, og så lite å komme tilbake til!

Aldri hadde han tenkt at det var på denne måten han skulle komme tilbake. Han hadde villet vise mor at det fantes andre måter enn kristendommen å komme seg fram på...

Eirik hadde alltid sett på de kristne som naive. De var ikke istand til å gjøre noe selv, uten først å ha snakket med Gud. De var rett og slett hjelpeløse uten ham. Det var nettopp denne hjelpeløsheten som så lite hadde tiltalt Eirik. Skulle en komme seg fram her i veden, måtte en følge "tidens klokke", som han selv så fint hadde funnet på å kalle det. Og denne klokken lot ikke Gud styre viserne. Det var ikke plass til å tro at noe så abstrakt som en Gud kunne styre verden. Skulle en vinne fram, måtte en bare stole på sin egen og andres skarpe menneskehejerne.

Ingen sto på flyplassen for å ta imot ham. Noe annet hadde jo heller ikke vært å vente. Allikevel kunne han ikke fri seg fra en nagende tomhetsfølelse idet han bestilte en drosje, og forklarte veien hjem.

Det aller siste stykket av hjemveien går han på beina. Først når han skimter konturene av huset, angrer han nesten på at han lot være å

si ifra til noen at han kom. Han lukker øynene et øyeblikk, og tenker på hvordan det hele kunne vært... Lys i vinduene, røyk fra pipa, og mor som kommer med åpne armer ut på trappa...

Med et rykk åpner han øynene. Det svarte mørket vender tilbake til vinduene. "Kjære Jesus..."

Ordene kommer før han riktig får summet seg. Han stopper brått. Nei, det går ikke. Han kan ikke komme til Jesus nå.

Rundt ham går skumringen over til mørke. Eirik går den lille biten til vedskjulet. Famler etter nøkkelen bak den gamle frakken. Han makter ikke å gå inn ennå. Eirik synker ned på hoggestabben med nøkkelen godt planta i handa. Idet han setter seg, kjennet han noe kantet inne på bringa. Brevet. Det hadde han nesten glemt. Han spretter det opp med lommekniven sin. Og i lyset fra månen leser han. Det er ikke mange linjene. Ordene lyser mot han: Nåde nok for deg!

Og med liten skrift: Mor, – julaften. "Så måtte du gå så langt, Gud, for å åpne øynene mine!" Det ligger ingen anklage i ordene lenger. Hjelpeløsheten og tilkortkommenheten har kommet enda en sjel til hjelp. "Viserne" er stanset, men bare for et øyeblikk, – før Gud setter dem igang igjen.

Enda en synder har funnet nåde hos Gud.

Viktige arrangementer:

30.12.14–01.01.15 Nyttårssamling: Strand leirsted, Sandefjord.
Informasjon og påmelding: Birger Mangelrød,
tlf. 33 11 20 44/918 77 224

06.–08. mars 2015 Bibelhelg: Norsjø, Gvarv

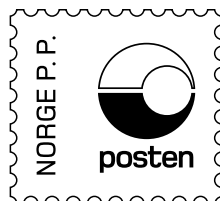
09.–12. juli 2015 Sommerbibelskole: IMI-stølen, Oppdal

31.07–06.08.15 Bibeltcamp. på Bygland

06.08–09.08.15 Sommerbibelskole m/årsmøte på Bygland

Se for øvrig misjonslaget.no for oppdatert informasjon og program.

B

*Ved korsets fot hos Jesus
Jeg vil så gjerne stå,
Der finner jeg den klippegruunn
Som jeg kan bygge på.*

*Der er et hjem i villsom egn,
En stille, sikker havn
På min vandring i et fremmed land
Gjennom farer, nød og savn.*